

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 20 juli 2010 in zaak nr. 09/28225 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 mei 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 9 juli 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 juli 2010, verzonden op 21 juli 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorganger.

2.2. Hetgeen in de grieven een tot en met vier is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. In de vijfde grief klaagt de vreemdeling onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat tegen de signalering in het Schengen Informatie Systeem (hierna: het SIS) een afzonderlijk rechtsmiddel openstaat en dat de minister reeds daarom terecht heeft geconcludeerd dat het besluit tot ongewenstverklaring geen schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) oplevert. Hiertoe voert de vreemdeling aan dat, samengevat weergegeven, de rechtbank aldus heeft miskend dat de signalering in het SIS een gevolg is van het besluit tot ongewenstverklaring en dat deze signalering ertoe leidt dat hij geen toegang tot Denemarken kan krijgen om in dat land gezinsleven uit te oefenen met zijn aldaar verblijvende vrouw en kinderen.

2.3.1. In het besluit van 9 juli 2009 (hierna: het besluit) heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling vanwege de ongewenstverklaring in het SIS zal worden gesignaleerd, maar dat dit niet tot gevolg heeft dat de Deense autoriteiten

geen besluit kunnen nemen over het verlenen van een verblijfsvergunning, zodat de vreemdeling de bescherming van artikel 8 van het EVRM tegenover die autoriteiten moet invoeren.

2.3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 6 december 2010 in zaak nr. 200909938/1/V1 (www.raadvanstate.nl) kan en dient een vreemdeling, vanwege de nauwe samenhang tussen signalering in het SIS en ongewenstverklaring, in de procedure omtrent de ongewenstverklaring op (te) komen tegen het voornemen hem te signaleren in het SIS. Voorts is in die uitspraak overwogen dat de minister dient te bezien of bijzondere belangen van een vreemdeling zich verzetten tegen het toepassen van de vaste gedragslijn van de minister, die eruit bestaat dat signalering van een vreemdeling in het SIS op een ongewenstverklaring volgt.

2.3.3. Gelet op voormelde uitspraak van 6 december 2010 is de klacht terecht voorgedragen. In dit geval heeft de vreemdeling reeds in de gronden van zijn bezwaar aangevoerd dat hij als gevolg van de signalering in het SIS geen toegang tot Denemarken zal krijgen. De minister heeft in het besluit volstaan met het standpunt dat die signalering er niet toe leidt dat de Deense autoriteiten geen besluit kunnen nemen naar aanleiding van een aanvraag van de vreemdeling om hem krachtens artikel 8 van het EVRM een verblijfsvergunning te verlenen. De minister heeft daarbij het argument van de vreemdeling dat de signalering in het SIS aan het verkrijgen van toegang tot Denemarken, teneinde aldaar de bescherming van zijn gezinsleven tegenover de autoriteiten te kunnen invoeren, in de weg staat, onbesproken gelaten. Aldus geeft het besluit er geen blijk van dat de minister heeft bezien of in dit geval bijzondere belangen van de vreemdeling zich tegen de signalering in het SIS verzetten, zodat het besluit in zoverre op een ondeugdelijke motivering berust. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

De grief slaagt reeds hierom en behoeft voor het overige geen bespreking.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover de rechtbank daarbij het beroep van de vreemdeling gericht tegen de signalering in het SIS ongegrond heeft verklaard. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het hiervoor onder 2.3.3. overwogene, in zoverre het beroep van de vreemdeling alsnog gegrond verklaren en het besluit vernietigen wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

2.5. De minister voor Immigratie en Asiel dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 20 juli 2010 in zaak nr. 09/28225, voor zover daarbij het beroep van de vreemdeling tegen de signaiering in het Schengen Informatie Systeem ongegrond is verklaard;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep in zoverre gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 9 juli 2009, kenmerk 0701-19-0250, voor zover dat ziet op de signalering in het Schengen Informatie Systeem;
- V. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.081,00 (zegge: duizendeenentachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VII. gelast dat de minister voor Immigratie en Asiel aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 374,00 (zegge: driehonderdvierenzeventig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagendonk en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

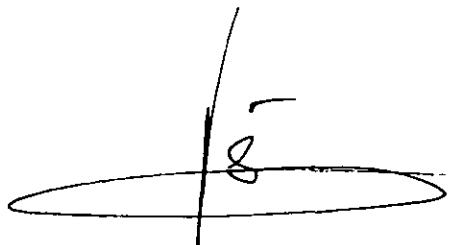
w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 februari 2011

363-660.

Verzonden: 21 februari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 09/28225 (beroep)
AWB 09/28226 (voorlopige voorziening)

V-nr

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningenrechter**

in het geding tussen:

geboren op _____ van Oegandese nationaliteit, eiser en verzoeker (hierna: eiser),
gemachtigde: mr. A.M. van Eik, advocaat te Amsterdam,

en:

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Prins, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 mei 2008 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000. Op 11 juni 2008 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt en verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Bij uitspraak van 29 april 2009 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats het verzoek (AWB 08/21003) toegewezen en bepaald dat eiser niet wordt uitgezet en de strafrechtelijke consequenties van de ongewenstverklaring worden opgeschort tot vier weken nadat op het bezwaarschrift is beslist. Het bezwaar is bij besluit van 9 juli 2009 ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat (verder) verblijf van eiser in Nederland strafbaar is op grond van artikel 197 van het Wetboek van Strafrecht.

Op 5 augustus 2009 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen. Volgens het besluit schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van dezelfde datum is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden en de strafrechtelijke rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring op te schorten totdat op het beroep is beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 28 mei 2010. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig D.P. Scheltens, tolk in de Engelse taal.

De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Feiten

In het onderhavige geschil gaat de rechtbank uit van de navolgende feiten.

Uit de in het dossier aanwezige informatie van de Deense Immigratiedienst blijkt het volgende. Eiser is op 26 september 1984 Denemarken ingereisd. Op 21 februari 1985 heeft eiser aldaar een verblijfsvergunning asiel aangevraagd, die hem op 4 september 1986 is verleend. Op 3 september 2002 is eiser door een rechtbank in Kopenhagen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden wegens een drugsdelict. Naar aanleiding van deze veroordeling is de Deense verblijfsvergunning van eiser ingetrokken en is een uitzettingsbevel uitgevaardigd. Naar aanleiding van een bericht van het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties van 9 december 2004 hebben de Deense autoriteiten besloten om de uitzetting op te schorten. Op 10 november 2005 heeft de Deense 'Refugee Board' besloten dat eiser niet kan worden uitgezet naar Oeganda, maar dat dit geen aanleiding vormt om een nieuwe verblijfsvergunning asiel te verlenen. Sinds 18 juni 2007 staat eiser bij de Deense autoriteiten geregistreerd als zijnde vertrokken met onbekende bestemming.

Eiser is rond 1996 in Tanzania in het huwelijk getreden met een Tanzaniaanse vrouw. Zijn echtgenote is tezamen met een dochter van eiser uit een eerdere relatie in het kader van gezinshereniging in Denemarken toegelaten. Uit dit huwelijk zijn vervolgens in Denemarken nog twee kinderen geboren. Het gezin van eiser verblijft thans in Denemarken.

Eiser is op 18 januari 2007 Nederland binnengekomen terwijl hij poogde met een vervalst paspoort van Denemarken naar Canada te reizen. Op dezelfde dag heeft hij een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 20 mei 2008 is deze aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 29 april 2009 van deze rechtbank en zittingsplaats is het daartegen gerichte beroep niet-ontvankelijk verklaard omdat eiser ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 geen rechtmatig verblijf kan hebben als bedoeld in artikel 8 van de Vw 2000.

3. Overwegingen

Regelgeving

1.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel i.

1.2. Volgens paragraaf A5/2 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 vallen onder artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 vreemdelingen die ter zake van een misdrijf zijn veroordeeld voor een gevangenisstraf (waaronder jeugddetentie), of een taakstraf dan wel een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd hebben gekregen en waarbij het (totale) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf ten minste een maand bedraagt.

1.3. Volgens de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 10 maart 2004 (LJN: AO8116) sluit de tekst van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet uit dat bij een ongewenstverklaring veroordelingen van buiten Nederland worden betrokken. Een beperking tot veroordelingen terzake van binnen de rechtsmacht van Nederland begane misdrijven valt evenmin te lezen in hetgeen omtrent de toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 is vermeld in de Vc 2000. In het licht van de geschiedenis en totstandkoming van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 is de Afdeling van oordeel dat ook de buiten Nederland gepleegde inbreuken op de openbare orde kunnen worden betrokken bij de beoordeling over een ongewenstverklaring van een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft.

1.4. Volgens paragraaf A5/4.4 van de Vc 2000 geldt als uitgangspunt dat slechts in de volgende drie situaties gesproken kan worden van bijzondere feiten en omstandigheden, die mogelijk een opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen:

- a. familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM);
- b. verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 van het EVRM;
- c. toepasselijkheid van artikel 3.105b of artikel 3.105 e van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000

1.5. Ingevolge artikel 3.105b, aanhef en onder b, van het Vb 2000 kan aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij verdragsvluchteling als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 is, verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 op grond van die toelatingsgrond alleen worden geweigerd, indien de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de gemeenschap.

1.6. Ingevolge artikel 3.105e, aanhef en onder b, van het Vb 2000 wordt aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gestoeld op omstandigheden die de rechtsgrond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, vormen, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van die wet verleend, tenzij er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Beoordeling van het beroep

2.1. Eiser heeft ter zitting desgevraagd bevestigd dat verweerder in beginsel bevoegd is om hem ongewenst te verklaren. Voorts heeft eiser bevestigd dat de stelling dat verweerder een strafmaatvergelijking had moeten laten uitvoeren eerst aan de orde is wanneer artikel 3 van het EVRM aan de uitzetting in de weg staat. De rechtbank zal daarom eerst ingaan op het door eiser gestelde artikel 3 EVRM-risico.

2.2. Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat terugkeer naar Oeganda niet aan de orde is, nu van eiser wordt verwacht dat hij terugkeert naar Denemarken, dat wordt aangemerkt als veilig derde land. Daargelaten dat niet duidelijk is wat het doel van de oproep van de Deense autoriteiten is geweest om eiser zich te laten melden in Sandholm (een asielzoekers- en uitzetcentrum), zijn er geen concrete aanwijzingen om aan te nemen dat Denemarken zijn internationale verplichtingen niet nakomt. Er dient vanuit te worden gegaan dat de Deense autoriteiten zullen handelen conform de brief van 23 augustus 2007, waarin de Deense Immigratiedienst heeft onderkend dat eiser niet kan worden uitgezet naar Oeganda.

Eiser kan zonodig juridische middelen aanwenden jegens de Deense autoriteiten tegen de beëindiging van zijn verblijfsstatus aldaar en tegen een eventuele dreigende verwijdering vanuit Denemarken naar Oeganda. Gelet hierop is de ongewenstverklaring een proportionele maatregel, aldus verweerder.

2.3. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte Denemarken als veilig derde land tegenwerpt. Een tegenwerping van een veilig derde land is eerst aan de orde indien door verweerder is vastgesteld dat eiser daadwerkelijk zal worden toegelaten tot dit land en aldaar zal zijn gevrijwaard van refoulement. Het besluit geeft er geen blijk van dat dit onderzoek is verricht, zoals blijkt uit de overweging van verweerder dat eiser tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrechtelijke status in Denemarken rechtsmiddelen dient aan te wenden. Ter zitting heeft eiser nog gewezen op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Hoewel eiser heeft gepoogd te onderzoeken of hij tot Denemarken zal worden toegelaten, ligt dit niet in zijn bewijsdomein. Eiser wijst in dit kader op de brieven van het Bureau Dublin waaruit blijkt dat eisers Deense vergunning is ingetrokken en dat eiser niet op Denemarken kan worden geclaimd. Uit een brief van de Deense immigratiedienst van 23 augustus 2007 blijkt dat de Deense "Refugee Board" heeft besloten dat eiser niet zou kunnen worden uitgezet naar Oeganda. Eiser heeft een oproep ontvangen om zich te melden in Sandholm, een detentiecentrum dat onder meer wordt gebruikt als locatie van waaruit vreemdelingen worden uitgezet. Eiser heeft op 11 mei 2010 een brief ontvangen van de Deense Immigratiedienst, die bevestigt dat hij niet in Denemarken zal worden toegelaten. Voorts is in eisers geval door de Deense autoriteiten eerder een poging gedaan om eiser naar Oeganda uit te zetten, hetgeen ook een concrete aanwijzing is om aan te nemen dat Denemarken zich niet zal houden aan haar Verdragsverplichtingen. Eiser heeft in dit verband ook verwezen naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 7 maart 2000 inzake T.I. tegen het Verenigd Koninkrijk (LJN: AN6383), waaruit volgt dat de Nederlandse autoriteiten een zelfstandige verantwoordelijkheid hebben om mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM door andere staten te onderzoeken.

3.1. De rechtbank stelt voorop dat uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 12 februari 2010, LJN: BL4537) volgt dat de vreemdeling de vraag of hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, in de procedure tegen de ongewenstverklaring of een procedure tegen de eventuele weigering om haar op te heffen naar voren kan brengen. Voorts stelt de rechtbank vast dat in het beleid inzake ongewenstverklaring geen bijzondere bepalingen zijn opgenomen over de wijze waarop dit dient te worden onderzocht en beoordeeld.

3.2. Eiser heeft zich ter zitting beroepen op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Ingevolge deze bepaling wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling heeft verbleven in een derde land dat partij is bij het Vluchtelingenverdrag en één van de in artikel 30, onder d, van de Vw 2000 bedoelde verdragen (waaronder het EVRM) en de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat het die verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet nakomt. Verweerder stelt zich op het standpunt dat deze bepaling in dit geval niet is toegepast en ook niet van toepassing is, nu de asielaanvraag van eiser niet ter toetsing voorligt.

3.3. De rechtbank ziet, gelet op de bovengenoemde uitspraak van de Afdeling van

12 februari 2010, geen aanleiding om artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 niet overeenkomstig toe te passen in het kader van een ongewenstverklaringsprocedure. Verweerder heeft eiser immers in het kader van de toetsing aan artikel 3 van het EVRM tegengeworpen dat er een veilig derde land is. Toepassing van deze bepaling kan eiser echter als zodanig niet baten, nu het ook volgens dit artikellid aan eiser is om aannemelijk te maken dat Denemarken haar verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet zal nakomen. Voor zover eiser heeft beoogd te betogen dat bij toepassing van artikel 31, tweede lid, onder h, van de Vw 2000 de bewijslast op verweerder rust, faalt deze beroepsgrond.

4.1. Eiser heeft aangevoerd dat Denemarken geen veilig derde land is, reeds omdat hem de toegang tot Denemarken niet zal worden verleend. De rechtbank volgt eiser niet in dit standpunt. Naar het oordeel van de rechtbank staat een toegangsweigering er op zichzelf genomen niet aan in de weg staat dat Denemarken zijn verdragsverplichtingen nakomt en aldus een veilig derde land is. Uit het genoemde arrest T.I. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarop eiser zich heeft beroepen, volgt niet dat Nederland moet nagaan of Denemarken toegang moet verschaffen. Dat het in die zaak een Dublinclaim betrof, maakt daarbij naar het oordeel van de rechtbank geen verschil.

4.2. Naar het oordeel van de rechtbank is niet aannemelijk geworden dat Denemarken zich niet aan de verdragsverplichtingen zal houden. In de stukken bevindt zich een brief van de Deense immigratiedienst van 23 augustus 2007 waaruit blijkt dat de Deense autoriteiten onderkennen dat eiser niet naar Oeganda kan worden uitgezet. Uit de door eiser ter onderbouwing van zijn standpunt overgelegde brief van de Deense immigratiedienst van 11 mei 2010, blijkt niet meer dan dat de Deense autoriteiten eiser waarschijnlijk niet opnieuw een verblijfsvergunning zullen verstrekken, hetgeen ook niet tussen partijen in geschil is. Bij de vraag of de Deense autoriteiten zich zullen houden aan hun verdragsverplichtingen is echter van belang of zij voornemens zijn om eiser ook daadwerkelijk en in strijd met het verbod op refoulement uit te zetten naar Oeganda. Uit de bovengenoemde brief van de Deense immigratiedienst is dit niet af te leiden. De rechtbank is verder van oordeel dat uit de brief van het asielzoekers- en detentiecentrum Sandholm, die enkel een oproep bevat voor eiser om zich daar te melden, evenmin valt af te leiden dat de autoriteiten voornemens waren om eiser uit te zetten. Daarnaast rechtvaardigt de enkele stelling dat zijn advocaat hem heeft aangeraden om naar Canada te vertrekken, niet de conclusie dat er geen (adequate) rechtsbescherming in Denemarken mogelijk is. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat de Deense autoriteiten hun verdragsverplichtingen niet nakomen.

4.3. Uit het voorgaande volgt dat de vraag of een strafmaatvergelijking had dienen plaats te vinden onbesproken kan blijven.

5. Ten aanzien van de gestelde inbreuk op eisers recht op familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank het volgende. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat eiser de bescherming van artikel 8 van het EVRM ten overstaan van de Deense autoriteiten dient in te roepen. De inbreuk op zijn aldaar uitgeoefende gezinsleven is immers ontstaan door eisers eigen (al dan niet vrijwillig te noemen) vertrek uit Denemarken. Voor zover eiser heeft beoogd te betogen dat uit artikel 8 van het EVRM voor de Nederlandse autoriteiten de verplichting voortvloeit om hervatting van het gezinsleven niet verder te bemoeilijken door de signalering in het Schengen Informatie Systeem (SIS) die het gevolg zal zijn van de ongewenstverklaring, overweegt de rechtbank dat tegen signalering in het SIS op grond van artikel 43 van Verordening 87/206 een afzonderlijk rechtsmiddel openstaat. Anders dan de voorzieningenrechter in de uitspraak van 29 april 2009, overweegt

de rechtbank dat verweerder reeds daarom terecht heeft geconcludeerd dat het besluit tot ongewenstverklaring geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Omdat tegen de signalering een afzonderlijk rechtsmiddel openstaat, treft de verwijzing van eiser naar de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 17 juli 2007 (LJN: BB6132) in deze procedure geen doel.

6. Uit het voorgaande volgt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in paragraaf A5/4.4 van de Vc 2000. Derhalve heeft verweerder in redelijkheid kunnen besluiten de ongewenstverklaring van eiser niet achterwege te laten.

7. Op grond van het voorgaande verklaart de rechtbank het beroep ongegrond.

Beoordeling van het verzoek om een voorlopige voorziening

8. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Griffierecht en proceskosten

9. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 09/28225,

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 09/28226,

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.M. Verberne, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. J.B.C. van der Veer, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 20 juli 2010.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **21 JULI 2010**

Conc.: JV
Coll.: *Ar*
D: C
VK

Voor kopie aan
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Zector Bestuursrecht
te Amsterdam

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Böhler

ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM
 TELEFOON 00.31 (0)20.3446200, TELEFAX 00.31 (0)20.3446201
 E-MAIL: info@bohler.eu / www.bohler.eu

DR. BRITTA BÖHLER
 MARQ WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 MICHEL PESTMAN
 FLIP SCHÖLLER
 PROF. LIESBETH ZEGVELD
 PROF. TIES PRAKKEN
 DR. BART STAPERT
 VALÉRIE ESSENBURG
 MARIEKE VAN EIK
 MICHEL UYTERWAAL
 SUUS HOPMAN
 CORRIEN ULLERSMA
 WIL EIKELBOOM
 ANNE SCHÉLTERA BEDUIN
 TAMARA BURUMA
 VALENTINA ZUIDERBAAN

ADVISEURS
 PROF. HANS ULRICH JESSURUN D'OLIVEIRA
 PROF. ANDRÉ NOLKAEEMPER

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18. AUG 2010	
ZAAKNR. 201008064	
AAN: /	
BEHANDELD: DD:	PAR

DE RAAD VAN STATE
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 T.a.v. de Voorzitter van de Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG
 Per telefax: 070 - 36 51 380
23 pagina's

Amsterdam, 18 augustus 2010
 Onze ref. 20100934.ME/er

Direct tel.nr: 020-3446211
 Direct faxnr: 020-3446201

HOGER BEROEPSCHRIFT

Betreft: / minister van Justitie

Geachte heer, mevrouw,

Namens cliënt, de heer _____ geboren op _____
 te _____ en van Oegandese nationaliteit, wonende te _____ ("appellant"), voor deze zaak woonplaats kiezende aan de Keizersgracht 560-562 te Amsterdam (1017 EM) op het kantoor van zijn advocate mr. A.M. van Eik, die verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger beroepschrift, kom ik hierbij in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 21 juli 2010, verzonden op dezelfde dag (AWB 09/28225), genomen in beroep tegen het besluit van de staatssecretaris thans minister van Justitie ("verweerder") van 9 juli 2009 waarbij appellants bezwaar gericht tegen het besluit tot ongewenst-verklaring ongegrond is verklaard. Een kopie van de uitspraak wordt hierbij als bijlage 1 overgelegd.

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank niet verenigen en voert daartegen de navolgende grieven aan.

Böhler

18 augustus 2010, pagina 2

Hierbij wordt verzocht het voor dit hoger beroep verschuldigde griffierecht af te schrijven van de rekening-courant bij de Afdeling van Böhler Franken Koppe Wijngaarden advocaten te Amsterdam.

Grief 1 richt zich tegen rechtsoverweging 3.3:

"De rechtbank ziet, gelet op de bovengenoemde uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2010, geen aanleiding om artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 niet overeenkomstig toe te passen in het kader van een ongewenstverklaringsprocedure. Verweerder heeft eiser immers in het kader van de toetsing aan artikel 3 van het EVRM tegengeworpen dat er een veilig derde land is. Toepassing van deze bepaling kan eiser echter als zodanig niet baten, nu het ook volgens dit artikellid aan eiser is om aannemelijk te maken dat Denemarken haar verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet zal nakomen. Voor zover eiser heeft beoogd te betogen dat bij toepassing van artikel 31, tweede lid, onder h, van de Vw 2000 de bewijslast op verweerder rust, faalt deze beroepsgrond".

Toelichting op grief 1

1. Voor de goede orde wijst appellant erop dat het in onderhavige zaak niet gaat om een ongewenstverklaringsprocedure waarbij twee bepalingen van toepassing zijn, waarbij de een zich verzet tegen toelating en tot ongewenstverklaring noopt, en de ander zich verzet tegen uitzetting. In dergelijke zaken is vervolgens de vraag naar vertrek naar een derde land aan de orde. Dit is hier niet het geval.
2. Verweerder werpt Denemarken tegen als veilig derde land waar appellant naartoe zou kunnen vertrekken en overweegt dat er geen uitzettingsbeletsel is. Voorts is de asielprocedure doorkruist door onderhavige ongewenstverklaringsprocedure.
3. Terecht overweegt de rechtbank dan ook dat artikel 31 lid 2 aanhef en onder h Vw van overeenkomstige toepassing is in het kader van onderhavige ongewenstverklaringsprocedure.
4. De rechtbank overweegt vervolgens echter ten onrechte dat het volgens dit artikellid aan appellant is om aannemelijk te maken dat Denemarken haar verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet zal nakomen. In het verlengde hiervan overweegt de rechtbank ook ten onrechte dat appellants betoog dat de bewijslast bij toepassing van artikel 31 lid 2 aanhef en onder h Vw op verweerder rust, faalt. Appellant merkt hieromtrent het volgende op.
5. Ten eerste wijst appellant er voor de goede orde op dat bij tegenwerping van een veilig derde land als bedoeld in artikel 31 lid 2 aanhef en onder h Vw, twee vragen moeten worden beantwoord: a) of toegang tot het derde land zal worden verkregen en b) of het derde land zijn verdragsverplichtingen zal nakomen. Deze beide vragen moeten positief worden beantwoord voordat in *casu* Denemarken als veilig derde land kan worden tegengeworpen.
6. De toegangsvraag (a) komt in grief 2 aan de orde. In deze grief gaat het over vraag b). Ook overigens wijst appellant erop dat het erop lijkt dat de rechtbank heeft miskend dat deze twee vragen positief moeten worden beantwoord voordat Denemarken als veilig derde land kan worden tegengeworpen, aangezien de rechtbank in deze eerste rechtsoverwe-

Böhler

18 augustus 2010, pagina 3

ging direct ingaat op de vraag naar het nakomen van verdragsverplichtingen.

7. Zoals appellant reeds gemotiveerd heeft uiteengezet ligt de bewijslast ten aanzien van de vraag of Denemarken haar verdragsverplichtingen zal nakomen in het kader van het tegenwerpen van Denemarken als veilig derde land, niet eenzijdig bij appellant, maar dit is een gedeelde bewijslast tussen appellant en verweerder. Appellant heeft in de eerdere processtukken¹ in dit kader onder meer gewezen op paragraaf C4/3.8.1 Vc waarin is aangegeven dat de bewijslast in dit verband gedeeld is tussen appellant en verweerder:

"Bij de vraag of het betreffende land ten aanzien van de individuele asielzoeker zijn verdragsverplichtingen niet nakomt, vormt het relaas van de asielzoeker het uitgangspunt. De asielzoeker moet duidelijk maken wat er aan de hand is en hoe dat past in de context van het land waar hij heeft verbleven. De bewijslastverdeling ligt hier echter niet eenzijdig bij de asielzoeker. Bij de behandeling van de aanvraag wordt ook door de IND bekeken en meegewogen of het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft".

Vgl. ook Eerste Kamer, vergaderjaar 2000–2001, 26 732 en 26 975, nr. 5b, 29 september 2000, p. 27-28: "De toepassing van de regeling inzake veilige landen van herkomst en veilige derde landen dient vanzelfsprekend binnen het kader van internationale verplichtingen voortvloeiende uit het non-refoulement beginsel plaats te vinden. Dit betekent dat alleen formele ratificatie van de in artikel 31, eerste lid, onder g en h, bedoelde verdragen niet voldoende is. Formele ratificatie is natuurlijk wel een belangrijke indicator. Verwacht mag worden dat dit land zich ook daadwerkelijk aan zijn verdragsverplichtingen houdt. Wij zijn ons er echter natuurlijk van bewust dat er landen zijn die, hoewel zij de relevante verdragen ondertekend en geratificeerd hebben, toch niet de internationale verplichtingen naleven. Dit is een gegeven dat bij de toepassing van de bepalingen van artikel 31, tweede lid, onder g en h, uiteraard mede wordt betrokken. Dat formele ratificatie van de bedoelde verdragen alleen niet voldoende is, zonder dat reële naleving van de normen van belang zou zijn, blijkt ook uit het feit dat in de toelichting bij amendement op Kamerstuk nr. 36 is bepaald dat van de Staatssecretaris van Justitie wordt verwacht dat er voldoende informatie wordt verzameld om te kunnen beoordelen of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het betreffende land ten aanzien van hem de verdragsverplichtingen niet naleeft. Derhalve zal met het oog hierop in lagere regelgeving een nadere invulling worden gegeven aan artikel 31, tweede lid, onder g en h. In de nadere uitwerking van de bedoelde bepalingen zal met de feitelijke naleving van de relevante verdragsverplichtingen op de volgende wijze rekening worden gehouden. Indien het bekend is dat een land zijn verdragsverplichtingen in het algemeen niet nakomt, zal sneller aangenomen kunnen worden, dat het land die verplichtingen ook niet ten aanzien van de betreffende vreemdeling nakomt".

¹ Zie onder meer gronden beroep ongewenstverklaring van 23 september 2009 (paragraaf 10-20); gronden beroep asiel van 27 juni 2008 (paragraaf 24-30) (welke in de ongewenstverklaringsprocedure als herhaald en ingelast zijn verzocht te beschouwen).

Böhler

18 augustus 2010, pagina 4

8. Ook uit de doctrine volgt dat de bewijslastverdeling ten aanzien van de vraag of het derde land zijn verdragsverplichtingen nakomt, een gedeelde is.

Vgl. Baudoin, Boeles, Kuijer en Spijkerboer, Vreemdelingenwet 2000; Gevolgen voor de rechtspraak, 2001, p. 133-134 (bijlage): "[...] Deze toelichting roept twee vragen op. Ten eerste wordt enerzijds gesteld dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat het desbetreffende land voor hem of haar niet veilig is; anderzijds moet de Staatssecretaris terzake voldoende informatie verzamelen, omdat formele ratificatie van de relevante verdragen op zichzelf niet voldoende is. Het zal gaan om een gedeelde bewijslast, die in het vluchtelingenrecht immers gebruikelijk is. [...]"

De regering stelde met betrekking tot deze bepaling: "De aanvraag zal alleen op deze grond worden afgewezen nadat er inhoudelijk onderzoek is gedaan. Bovendien zal afwijzing op deze grond niet plaatsvinden, indien de vreemdeling aannemelijk maakt dat een land te zijnen aanzien bepaalde verdragsverplichtingen niet nakomt. Op die manier wordt voorkomen dat er in strijd met het refoulementverbod zal worden gehandeld".

Vgl. ook Kuijer/Steenbergen, Nederlands Vreemdelingenrecht, 2005 (6de druk), p. 321-322 (bijlage):

"5.3.2.3 Veilig derde land

[...] Als blijkt dat het land deze verdragsverplichtingen niet nakomt, wordt deze exceptie niet tegengeworpen. Van de vreemdeling wordt verwacht dat hij aannemelijk maakt dat het betreffende land voor hem niet veilig is, waarbij het relaas van de vreemdeling uitgangspunt vormt. Van de Minister van VRIN wordt anderzijds verwacht dat er voldoende adequate informatie wordt verzameld om te kunnen beoordelen of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het betreffende land de verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet zal nakomen. Er is dus sprake van een gedeelde bewijslast. [...]".

9. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat de bewijslast eenzijdig op appellant rust om aannemelijk te maken dat Denemarken ten aanzien van hem zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Dit is een gedeelde bewijslastverdeling. Bij grief 3 zal appellant nader toelichten dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat Denemarken ten aanzien van hem zijn verdragsverplichtingen niet zal nakomen.

Grief 2 richt zich tegen rechtsoverweging 4.1:

"Eiser heeft aangevoerd dat Denemarken geen veilig derde land is, reeds omdat hem de toegang tot Denemarken niet zal worden verleend. De rechtbank volgt eiser niet in dit standpunt. Naar het oordeel van de rechtbank staat een toegangsweigering er op zichzelf genomen niet aan in de weg [staat] dat Denemarken zijn verdragsverplichtingen nakomt en aldus een veilig derde land is. Uit het genoemde arrest T.I. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarop eiser zich heeft beroepen, volgt niet dat Nederland moet nagaan of Denemarken toegang moet verschaffen. Dat het in die zaak een Dublinclaim betrof, maakt daarbij naar het oordeel van de rechtbank geen verschil".

Böhler

18 augustus 2010, pagina 5

Toelichting op grief 2

10. De rechtbank overweegt ten onrechte dat de toegangswegiging door Denemarken erop zichzelf niet aan in de weg staat dat Denemarken zijn verdragsverplichtingen nakomt en aldus een veilig derde land is.
11. Ten eerste miskent de rechtbank hiermee dat de toegangsvraag een eerste vraag is die moet worden beantwoord in het kader van het tegenwerpen van een veilig derde land, zoals ook reeds bij de toelichting op grief 1 aangegeven.² De overweging van de rechtbank dat een toegangswegiging er niet aan in de weg staat dat Denemarken als veilig derde land kan worden aangemerkt is derhalve onjuist. Ook overigens is deze overweging onbegrijpelijk, nu niet valt in te zien dat Denemarken zijn verdragsverplichtingen kan nakomen indien appellant geen toegang heeft tot Denemarken.
12. Ten tweede miskent de rechtbank dat de bewijslast ten aanzien van de toegangsvraag in het kader van het tegenwerpen van Denemarken als veilig derde land zoals bedoeld in artikel 31 lid 2 aanhef en onder h Vw op verweerder rust. Appellant heeft dit in de gronden van beroep asiel van 27 juni 2008 (paragraaf 21-23) en de gronden beroep ongewenstverklaring (paragraaf 13-20) reeds gemotiveerd uiteengezet. Appellant heeft er daarbij op gewezen dat alleen een veilig derde land kan worden tegengeworpen indien de toegang tot het derde land vaststaat en gewaarborgd is. In aanvulling hierop wijst appellant nog op het beleid (paragraaf C4/3.8.1 Vc):

"Deze bepaling [i.e. artikel 31 lid 2 aanhef en onder h Vw] kan voorts slechts worden toegepast als vaststaat dat de vreemdeling ook daadwerkelijk zal worden toegelaten tot het veilige derde land en aldaar zal zijn gevrijwaard van refoulement".

Vgl. ook Brief van de Staatssecretaris van Justitie aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, Vluchtelingenbeleid, Kamerstuk 19 637, 02-11-2001: "[...] Uitgangspunt moet zijn dat een vreemdeling uit een (derde) land waarvoor de presumptie van veiligheid geldt, een zwaardere bewijslast heeft om aan te tonen dat een land jegens hem de verdragsverplichtingen van de relevante verdragen niet nakomt dan een vreemdeling uit een land waarvoor de presumptie van veiligheid niet of niet ten volle geldt. [...] Overigens geldt voor de veilige derde landen dat een asielaanvraag op grond van artikel 31, tweede lid, onder h, Vw 2000 slechts kan worden afgewezen als tevens vaststaat dat de vreemdeling ook daadwerkelijk zal worden toegelaten tot het veilige derde land (...)

13. De toegangsvraag is derhalve een (eerste) vraag die moet worden beantwoord alvorens Denemarken als veilig derde land kan worden tegengeworpen, hetgeen door de rechtbank is miskend.
14. Vervolgens heeft de rechtbank evenzeer miskend dat de bewijslast ten aanzien van de vraag naar toegang tot Denemarken op verweerder rust.

² Zie ook gronden beroep ongewenstverklaring (paragraaf 13-20); gronden beroep asiel (paragraaf 16-23).

Böhler

18 augustus 2010, pagina 6

Hierbij wijst appellant erop dat hij ook overigens reeds gemotiveerd heeft uiteengezet dat hij geen toegang zal krijgen tot Denemarken.

15. Ten eerste heeft hij hiertoe gewezen op de omstandigheid dat verweerder heeft geprobeerd appellant op Denemarken te claimen in het kader van de Dublin Verordening. Dit is niet gelukt, aangezien appellants verblijfsvergunning in Denemarken reeds op 3 september 2002 is ingetrokken, bij rechterlijke beslissing van 2005 onherroepelijk geworden. Vervolgens is in de memo die door verweerder hiertoe is opgesteld, geconcludeerd dat appellant zal worden opgenomen in de nationale procedure.
16. Ten tweede heeft de "Second Asylum Division" van Denemarken in haar brief van 11 mei 2010 aan ondergetekende aangegeven dat appellant in Denemarken geen verblijfsrecht meer heeft en dat in ogenschouw moet worden genomen dat eerder was bevolen appellant uit te zetten. Deze brief volgde nadat reeds vier brieven aan de Deense autoriteiten waren gezonden met het verzoek om aan te geven of appellant toegang tot Denemarken zal worden verschaft (zie ook aanvullende gronden van beroep ongewenstverklaring van 12 mei 2010).
17. Ten derde heeft appellant gewezen op het Deense strafvonnis van 1 mei 2002 in zijn zaak waarin hij een permanent inreisverbod heeft opgelegd gekregen voor Denemarken.
18. Ten vierde vormt ook de beslissing van verweerder om appellant ongewenst te verklaren vanwege de signalering in het Schengen Informatie Systeem een toegangsbelemmering (zie verder hierna bij (de toelichting op) grief 4).
19. Terwijl deze bewijslast derhalve niet op appellant rust, heeft appellant ook overigens aannemelijk gemaakt dat hij geen toegang zal krijgen tot Denemarken. De rechtbank is ook hieraan voorbij gegaan.
20. Ten onrechte overweegt de rechtbank voorts dat uit het arrest T.I. tegen het Verenigd Koninkrijk niet zou volgen dat Nederland moet nagaan of Denemarken toegang zal verschaffen. In die zaak ging het om overdracht in het kader van de Dublin Verordening. Daarmee is derhalve de toegang reeds gegeven. Ten onrechte overweegt de rechtbank dan ook dat het geen verschil zou maken dat het in die zaak een Dublinclaim betrof.
21. Voorgaande is door de rechtbank miskend.

Grief 3 richt zich tegen rechtsoverweging 4.2:

"Naar het oordeel van de rechtbank is niet aannemelijk geworden dat Denemarken zich niet aan de verdragsverplichtingen zal houden. In de stukken bevindt zich een brief van de Deense immigratiedienst van 23 augustus 2007 waaruit blijkt dat de Deense autoriteiten onderkennen dat eiser niet naar Oeganda kan worden uitgezet. Uit de door eiser ter onderbouwing van zijn standpunt overgelegde brief van de Deense immigratiedienst van 11 mei 2010, blijkt niet meer dan dat de Deense autoriteiten eiser waarschijnlijk niet opnieuw een verblijfsvergunning zullen verstrekken, hetgeen ook niet tussen partijen in geschil is. Bij de vraag of de Deense autoriteiten zich zullen houden aan hun verdragsverplichtingen is echter van belang of zij voornemens zijn om eiser ook daadwerkelijk en in strijd met het verbod op refoulement uit te zetten naar Oeganda. Uit de bovengenoemde brief van de Deense immigratiedienst is dit niet af te leiden. De rechtbank is verder van oordeel dat uit de brief van het asielzoe-

Böhler

18 augustus 2010, pagina 7

kers- en detentiecentrum Sandholm, die enkel een oproep bevat voor eiser om zich daar te melden, evenmin valt af te leiden dat de autoriteiten voornemens waren om eiser uit te zetten. Daarnaast rechtvaardigt de enkele stelling dat zijn advocaat hem heeft aangeraden om naar Canada te vertrekken, niet de conclusie dat er geen (adequate) rechtsbescherming in Denemarken mogelijk is. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat de Deense autoriteiten hun verdragsverplichtingen niet nakomen".

Toelichting op grief 3

22. Deze grief moet in samenhang worden gelezen met grief 1 waarin reeds is uiteengezet dat de rechtbank ten onrechte overweegt dat de bewijslast of Denemarken zijn verdragsverplichtingen nakomt, volledig op appellant zou rusten.
23. Appellant heeft reeds tijdens het nader gehoor van 1 en 7 juni 2007 gemotiveerd uiteengezet dat hij in Denemarken niet gevrijwaard is van refoulement. Ten eerste heeft hij erop gewezen dat Denemarken hem wilde uitzetten naar Oeganda in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 7 IVBPR. Het VN Mensenrechtencomité heeft vervolgens ingegrepen en heeft voorkomen dat appellant in strijd met artikel 7 IVBPR zou worden uitgezet. Hiermee is derhalve reeds twijfel ontstaan in hoeverre Denemarken zijn verdragsverplichtingen, meer in het bijzonder zijn non-refoulementverplichtingen, nakomt.
24. Vervolgens heeft appellant tijdens dit nader gehoor een emailwisseling tussen zijn Deense advocaat Tyge Trier en hemzelf overgelegd die dateert van 18 december 2006 (bijlage 2 bij nader gehoor). Deze emailwisseling is gevolgd op een oproep van de politie dat appellant naar Sandholm moest. Zoals ook blijkt uit de reactie van advocaat Trier is Sandholm een detentiecentrum waar vreemdelingen worden vastgehouden. Appellant heeft geen gevolg gegeven aan deze oproep en heeft vervolgens op 21 februari 2007 opnieuw een oproep gekregen van de politie om zich in Sandholm te melden. Appellant vreesde te worden gedetineerd teneinde te worden uitgezet door Denemarken.
25. Terwijl appellant derhalve reeds gemotiveerd heeft uiteengezet dat hij in Denemarken niet gevrijwaard is van refoulement, heeft verweerder op geen enkele wijze deze twijfel weggenomen. Op eenvoudige wijze had verweerder kunnen informeren bij de Deense autoriteiten (die via het Dublinverzoek toch reeds op de hoogte waren van appellants verblijf in Nederland) in welk kader appellant een oproep van de politie kreeg om zich te melden in Sandholm. Verweerder heeft echter geen contact met Denemarken opgenomen hieromtrent, althans zulks blijkt niet uit de besluitvorming. Daarmee heeft verweerder geen invulling gegeven aan de bewijslast die op verweerder rust in dit opzicht.
26. Voorts heeft de rechtbank ook de inhoud van de brief van de Deense immigratiedienst van 11 mei 2010 miskend. Uit deze brief blijkt niet alleen dat de Deense autoriteiten appellant niet opnieuw in het bezit zullen stellen van een verblijfsvergunning. In deze brief is namelijk ook aangegeven dat appellant eerder is bevolen te worden uitgezet. Hiermee hebben de Denen zich sterker uitgelaten over appellants (on)mogelijkheden voor toegang tot Denemarken dan de rechtbank in deze rechtsoverweging aangeeft.

Böhler

18 augustus 2010, pagina 8

27. De rechtbank heeft derhalve ten eerste miskend dat appellant reeds gemotiveerd heeft uiteengezet dat Denemarken zijn verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet nakomt en ten tweede dat de bewijslastverdeling in dit opzicht een gedeelde bewijslast is, waar verweerder in *casu* heeft nagelaten überhaupt enig onderzoek te verrichten.

Grief 4 richt zich tegen rechtsoverweging 4.3:

"Uit het voorgaande volgt dat de vraag of een strafmaatvergelijking had dienen plaats te vinden onbesproken kan blijven".

Toelichting op grief 4

28. Gelet op bovenstaande (toelichting op de) grieven heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de vraag of een strafmaatvergelijking had dienen plaats te vinden onbesproken kan blijven.
29. Immers, nu Denemarken ten onrechte als veilig derde land is tegengeworpen, is vervolgens de vraag aan de orde of appellant ongewenst had kunnen worden verklaard (zie bezwaar, (aanvullende) gronden van beroep en pleitnota), terwijl artikel 3 EVRM zich tegen uitzetting naar Oeganda verzet en appellant gegronde vrees heeft voor vervolging vanwege zijn politieke overtuiging bij terugkeer naar Oeganda. Hiertoe had verweerder tevens een strafmaatvergelijking dienen te verrichten.

Grief 5 richt zich tegen rechtsoverweging 5:

"Ten aanzien van de gestelde inbreuk op eisers recht op familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank het volgende. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat eiser de bescherming van artikel 8 van het EVRM ten overstaan van de Deense autoriteiten dient in te roepen. De inbreuk op zijn aldaar uitgeoefende gezinsleven is immers ontstaan door eisers eigen (al dan niet vrijwillig te noemen) vertrek uit Denemarken. Voor zover eiser heeft beoogd te betogen dat uit artikel 8 van het EVRM voor de Nederlandse autoriteiten de verplichting voortvloeit om hervatting van het gezinsleven niet verder te bemoeilijken door de signalering in het Schengen Informatie Systeem (SIS) die het gevolg zal zijn van de ongewenstverklaring, overweegt de rechtbank dat tegen signalering in het SIS op grond van artikel 43 van Verordening 87/206 een afzonderlijk rechtsmiddel openstaat. Anders dan de voorzieningenrechter in de uitspraak van 29 april 2009, overweegt de rechtbank dat verweerder reeds daarom terecht heeft geconcludeerd dat het besluit tot ongewenstverklaring geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Omdat tegen de signalering een afzonderlijk rechtsmiddel openstaat, treft de verwijzing van eiser naar de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 17 juli 2007 (LJN: BB6132) in deze procedure geen doel".

Toelichting op grief 5

30. De rechtbank miskent dat de signalering in het Schengen Informatie Systeem ("SIS") het gevolg is van het besluit van verweerder om appellant ongewenst te verklaren. De omstandigheid dat tegen de signalering in het SIS een afzonderlijk rechtsmiddel openstaat, doet niet af de omstandigheid dat dit rechtsgevolg met het besluit tot ongewenstverklaring door verweerder is gecreëerd.

Böhler

18 augustus 2010, pagina 9

31. De rechtbank overweegt voorts ten onrechte dat het besluit tot ongewenstverklaring vanwege de daaraan gekoppelde SIS signalering geen schending van artikel 8 EVRM met zich brengt. Immers, door de ongewenstverklaring zal het voor appellant als gevolg van de SIS signalering niet mogelijk zijn toegang tot Denemarken te verkrijgen. Daarmee kan hij geen gezinsleven met zijn vrouw en twee kinderen uitoefenen die in Denemarken een verblijfsvergunning hebben. Voorts kan appellant door de ongewenstverklaring evenmin in Nederland met zijn vrouw en kinderen gezinsleven uitoefenen. Gelet hierop had verweerder conform de jurisprudentie van het EHRM (onder meer Boultif v. Zwitserland, 2 augustus 2001 (AB 2001, 341)), een belangenafweging dienen te verrichten of de ongewenstverklaring een (on)gerechtvaardigde inmenging vormt in appellants gezinsleven.
32. Daarnaast is de rechtbank eraan voorbij gegaan dat appellant ook overigens geen toegang zal krijgen (zie bovenstaande (toelichting op de grieven) tot Denemarken. Daarmee vormt de ongewenstverklaring sowieso reeds een inmenging in het gezinsleven nu hiermee appellant de mogelijkheid wordt ontnomen om in Nederland te verblijven en gezinsleven uit te oefenen.
33. De rechtbank heeft derhalve in navolging van verweerder miskend dat de ongewenstverklaring een inmenging vormt in het gezinsleven ex artikel 8 EVRM en dat hiertoe een belangenafweging had dienen te worden gemaakt conform de jurisprudentie van het EHRM.

Gegroundverklaring van de grieven tast ook de overige rechtsoverwegingen aan.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het verzoek de uitspraak van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage zittinghoudende te Amsterdam d.d. 21 juli 2010 te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, dan wel zelf de zaak af te doen, kosten rechs.

Afschrift van dit hoger beroepschrift zend ik aan verweerder.

Gemachtigde,

A.M. van Eijk

